

nem képes több lisztet kiadni. Arra is felhívja a liszt hivatal a közönség figyelmét, hogy azok, akik liszt készlet fölött rendelkeznek, és közellátásra is jelentkeztek, készleteiket nyomban jelentsék be. Azokat, akik ezt bejelenteni elmulasztják, szigorú büntetéssel sújtja a rendőrbíró. — A liszt hivatal közli: Az október 16-tól november 15-ig járó liszt mennyiség kiadását csak október 16-án kezdi meg a liszt hivatal.

— **Hősi halál.** *Sanics József* népfőlkelő, a Kristály-gőzmosóda tulajdonosa szeptember 20-án életének 46-ik évében, az olasz harcúterén szerzett sebeiben elhunyt. Özvegye és gyermekei gyászolják. A hazáért halt hősi lelküvéért az engesztelő szent mise áldozatot hétfőn délelőtt nyolc órakor mutatják be a rókusai templomban.

— **Meg akartak halni gyermekük után.** *Budapestről* jelentik: Királyfalvi *Király Kelemen* a Pesti Hazai Takarékpénztár főpénztárosa és felesége *Mednyánszky Lenke* veronállal megmérgezték magukat, mert egyetlen gyermekük, akik tüzerhadnagy volt, Kolomeánál hősi halált halt. Az öngyilkos kísérletet észrevették; a házaspárt azonnal kórházba szállították és mindkettőjüket sikerült megmenteni az életnek.

— **Kétforintosok és huszonöt krajcárosok forgalomban.** Az aprópénz, de egyáltalán a váltópénz hiánya, melyen sokan úgy akartak segíteni, hogy a papír kétkoronásokat két és négy darabra vágták, most érdekes felfedezésre vezetett. A bankok pénzváltóhelyei jóideje tapasztalják már, hogy feltűnő sok régi kétforintos kerül a kezükbe. Ezek a 80-as évekből megmaradt pénzdarabok ugyanis sulyra, nagyságra, formára ugyanolyanok, mint a forgalomban levő ötkoronasok. Ezüsttartalmuk állítólag még nagyobb, mint az ötkoronasoké, és a régi pénz pereme is egyenlő az ötkoronaséval. A körirat a „Viribus unitis” ugyanolyan betűformákkal és ugyanazon nagyságban van véve, sőt az egyik oldal, a melyen a király domborművé képe van, alig különbözik az osztrák ötkoronástól. Ezen hasonlóságok alapján az első pillantásra mindenkit tévedésbe lehet ejteni, amint az mostanában nagyon sűrűn előfordul. Érdekes, hogy egyetlen pénzütemetnek sem volt birtokában nagymennyiségű régi kétforintos,

hanem ezeket magánfelek hozták forgalomba. Öregasszonyok, zsugori vén emberek szalmazsákjából, fiókjából kerültek elő ezek a kétforintosok. A régi kétforintonak ma már nincs pénzértéke és a fémbeváltó 2 korona 8 fillért ad érte. Különben legújabbban a régi 25 krajcárosokkal is felültetik a közönséget, amelyeket korona helyet adnak ki. Így állunk a legújabb aprópénzmizériával. Kérdés csak, mikor fognak a régi tűrhető állapotok visszatérni. Reméljük, minél előbb.

— **Sikkasztással vádolt aradi földbirtokos** *Aradról* jelentik: Az aradi királyi törvényszék büntető bíróságánál egy igen érdekes aktacsomó fekszik. Ez év áprilisában történt, hogy *Meisztrovics János* aradi sertésnagykereskedő feljelentést tett a rendőrségen egy ismert aradi földbirtokos, sertésnagykereskedő ellen sikkasztás miatt. Meisztrovics elmondta feljelentésében, hogy egy év előtt megbizta a földbirtokost, hogy az ő pénzén vásároljon sertést. Megbizta azzal is, hogy az összevásárolt sertést szállítsa ki makkolttatás végett az erre a célra gróf *Potoczky* uradalomtól Honfő község határában bérelt erdőbe. Megegyezték aztán abban, hogy az eladott sertések tiszta nyereségén meg fognak osztani. Ez év elején — mondotta Meisztrovics feljelentésében — társa az ő tudta és beleegyezése nélkül huszonöt darab sertést ezek közül a sertések közül eladott és azoknak 5600 korona vételárát „eltulajdonította.” A nyomozás során a földbirtokos azt vallotta, hogy ő nem követett el büncselekményt, mert ő társas viszonyban volt Meisztrovics-csal és neki joga volt a sertések eladása. Végül azoknak vételára őt megillette. Az eljárás során tanukat is kihallgattak akik azt mondták jegyzőkönyvbe, hogy a sertések Meisztrovics tulajdonát képezték s a földbirtokos nagyon helytelenül cselekedett, amikor azokat eladta. Az aradi királyi ügyészség a vádat elfogadta és sikkasztás büntette címén kiadta vádiratát a földbirtokos ellen.

— **Védik a szegedi szappant.** A rendőrkapitányi hivatal közli: Felhívom az összes szappankészítőket és szappaneladással foglalkozókat, hogy szegedi szappan elnevezés alatt kizárólag a zsiradékából, töltő anyag hozzáadása nélkül készült szappant hozzák forgalomba, mert szegedi szappan alatt régi idő óta csakis az ilyen szappant ismerik s ez a szappan az, amely jó hímnévnek örvend. Sulypát, vizüveg vagy más töltő anyaggal készült szappant csakis mint töltött szappant szabad

forgalomba hozni. Ezen minőségének megjelölését az árjegyzékben fel kell tüntetni és az eladásnál meg kell mondani.

— **Befejezték a gabonaneműek rekvirálását.** Szegeden szombaton fejezték be a gabonaneműek rekvirálását. 4000 mázsa rozst, 100 mázsa búzát, 100 mázsa zabot és 18 mázsa árpát sikerült rekvirálni. Hétfőn kezdődik a beszállítás.

— **A hadifoglyok gazdasági munkája.** A törvényhatósági munka- és hadifogoly-bizottság szombaton délben dr. *Dobay Gyula*, népfőlkelő főhadnagy elnöklésével ülést tartott. Az ülésen a gazdasági munkákra kiadott hadifoglyok beosztásáról tanácskozott a bizottság.

— **Vöröskeresztes román kémek.** Egy szebenmegyei tisztviselő érdekes történetet ír arról, hogy miképpen próbálkoztak a románok hirt megszerezni erdélyi hadállásainkról. A szebeni tisztviselő elmondja, hogy hivatalos körúton volt a nagydisznódi járásban, amikor feltűnt előtte egy kocsi, amelyen jobbról és balról egy-egy vöröskeresztes zászló lengett. A kocsin, mélyen beburkolva bundájába, egy férfi és egy nő ült. Mindkettő karján a vöröskereszt tiszteletet parancsoló jelvénye. A katonák egyik között a kocsi elhaladt, eleinte meghatódva nézték az irgalmasság hőseit, akik sebesülteket mentenek meg az életnek, betegeket gyógyítanak. A szebeni tisztviselő előtt azonban kissé furesának látszott a vöröskeresztes kocsi, amely lehető gyorsan igyekezett a legszélső hadállás felé. Ő is utána hajtott; egy keresztutnál azonban a vöröskeresztes kocsi utasaival együtt eltűnt előle. Néhány pillanat múlva egy izgatott katona rohant a szebeni tisztviselő kocsija felé és a futástól szinte elfulladva kérdezte, hogy nem látták-e egy vöröskeresztes kocsit és rajta egy nőt és egy férfit. A tisztviselő felvette a katonát a kocsira, aki elmondta, hogy katona ruhába öltözött detektív és azokat a veszedelmes román kémeket hajszoja, akik a vöröskeresztes jelvényt felhasználják, hogy ágyúállásainkat kikémleljék. A tisztviselő elmondta, hogy találkozott a vöröskeresztes kocsival és megmutatta, merre menjen. A detektív és a tisztviselő utána hajtottak és nemsokára meglátták a kocsit. Izgalmas pillanatok következtek most. A tisztviselő fegyver nélkül volt; a katona detektívnek is csak szolgálati revolvere volt kéznél, a kocsin pedig ott ült a vöröskeresztes férfi, nő és a kocsis, valószínűleg mindhárman felfegyverkezve. Szerencsére az utolsó pilla-

a legújabb fajta egyetlen példányát, a szüstermést.

Bognár ijedten hátrakapja a kezét.

— Nem, nem, nem, ezt nem adhatom neki! De a tüzer, — milyen gyerek még, milyen fiatal! — bizonyára nagyon eltikkadt a hosszú uton. Bár az ajka nem nyílik kérésre, a szemében azonban ott ül a vágy.

— Hiszen ha nem ez volna az egyetlen példány. De így még magam sem ismerem az izét! Ettől lehetetlen megválnom. Nem, nem, nem adom! küzködik magában Bognár Ákos.

— És ha ezek nem mennének?... És ha az oláh csorda idáig jönne és legázolná az összes körtefáimat? — tépelődik Bognár. Tehát mégis megválnak ettől az egyetlen példánytól? Hiszen ennek a német tüzernek ez csak egy körte, de nekem?!... Nekem ez unikum. Nem adom oda.

Hogy újból kísértésbe ne jöjjön, visszamegy az állomás épülete elé. De nem tudja a tekintetét levenni a tüzerről, aki feszesen, keményen áll ott az ágyuja mellett. A pályaudvar tulsó oldalán álló jegenyenyárfasor gyönyörű háttér e szoborszerű jelenséghez. Az ágyuja mellett álló tüzer a maga mozdulatlan-ságában olyan, mintha a köteleességtudás szobrát ábrázolná. Bognár Ákos megint ingadozik.

— Hiába minden, mégis csak odaadom neki a körtét — mondja nagy elszántsággal.

Mikor azonban azt látja, hogy a tüzer most már egészen másfelé tekint, megkönnyebbülten lélezkedik fel.

— Nem is kívánja annyira ezt a körtét, mint gondoltam, — beszéli bele most önmagába. A következő pillanatban azonban megint eszébe jutott, mi történt volna, ha az oláh csorda belegázolt volna a körtésébe. És erre a gondolatra megremegett a szíve és a verejték hideg gyöngyökben ült ki a homlokára.

— Ez a német a körtefáimat megy védeni erdélyi földre!

A vonat most éleset fütytyentett és a kerekei lombán indultak meg.

Ebben a pillanatban aztán Bognár Ákos pillanatnyi elhatározással utána rohan a vonatnak és fölnyújtja a körtét a német tüzernek:

— Itt van testvér, add meg jó egészséggel!

A tüzer illedelmesen megköszöntötte és utána mindjárt mohón beleharapott a körtébe, melynek édes leve lecsurgott a két szájszögletén.

Ha tudta, vagy sejtette volna, hogy ez Bognár Ákosnak úgy esett, mintha valaki belemart volna a szívébe, talán el sem fogadta volna. De hát nem tudta és így nagyon-nagyon jól esett neki Bognár Ákos körtéje.

Jön!

Jön!

Jön!

Petőfi Sándor
hatalmas filmkölteménye

A legszebb magyar filmalkotás.

János vitéz.

Kacsóh Pongrác
zenéjével.

Jön!

Jön!

Jön!